

ברוך נאדל: מגדלים

שברנו את כל הכלים,
הפרנו את כל הכלים,
ומישהו הכריז לפתע:
"יותר לא משחקים".

אז נתנו ידים כמו בימים הטובים,
הלכנו לשחק ב"תופסת" וצופים,
קפצנו בחול ובנינו מגדלים,
ומישהו אמר: "אל תהיו ילדים".

אז אספנו את כל ילדינו,
וערכנו משחק-מחנים,
ושלך ושלי נצחו כהרף
את אלה שלא הולדנו עדין.

טפסנו על כל הקירות,
שברנו את כל המסכמות,
אך לא יכלנו לשבר בשום אפן
את פחד אלהי האבות.

אז נתנו ידים כמו ילדים,
ואמרנו: "חבל שכבר לא משחקים",
ואת הלכת ממני בצעדים קלים,
ונותרתי לבדי, לבנות מגדלים.

וסביב עמדו כל ילדינו,
וראו בעינים גדולות,
איך נשברים לבותינו
מפחד אלהי האבות.

חלך

אחרתי לפגישה, אך סובבתי את שעוני לאחור—
התמתיני לי שם?

כה מאחר באתי, אך אני נכון לפל—
הירצו בי בניך?
האין מחילה למתססים,
להלך שהגיע אך לשמע את מצהלות החוגגים את כלולותיך?
טפחתי לי כּבֵר בית, גן, אשה וכל המשממע.
גם ראיתי חיים עם שאהבתי, ואת שאהבתי ראיתי מתים.
הכל מאחרי—אך לא את.
אני נכון לשבת כּאן שעה תמימה
ולסובב את שעוני אחרנית אחרנית
עד ששוב ישחירו צדעי
וחברי יהיו
ואת תהיי שנית רק נערה גדלת-עינים.

התמתיני עוד שעה אחת בלבד.
או שמא אנפץ את שעוני וארוצה להעלות באש
את מגדל-העיר?